

den offentlige sektor skal have en kraftig mandskabsudvidelse i de kommende år, men vi forudsætter, at en meget væsentlig del af den midlertidige, kortvarige arbejdskraft i takt med den stigende beskæftigelse i samfundet og mindre behov for rotationsjobbene bliver erstattet af varige job, der kan bidrage til at løse de resterende serviceproblemer i kommunerne.

Der er blevet spurgt lidt til Københavns Kommune. Jeg har ikke noget overblik over alle de størrelser, der kommer til at indgå i kommunalforhandlingerne, men jeg er selvfølgelig godt klar over, at Københavns Kommune stadig væk har nogle helt særlige problemer. Jeg mener, således som jeg også har givet udtryk for det ved mange tidligere lejligheder, at det i meget høj grad er et resultat af, at resten af landet – ikke bevidst, men i praksis – har eksporteret en væsentlig del af de sociale problemer i landet til centerkommunen.

Hr. Bruno Jerup var i nogle bemærkninger inde på, hvordan regeringen forholdt sig til dagsordenens punkt om børne- og familiepolitikken. Der står regeringen selvfølgelig bag de synspunkter, regeringspartierne har stemt for, men det er en vigtig pointe omkring det med børnepasningsgarantien, at det fra starten af, da det første gang blev fremført af statsministeren, og i alle de diskussioner, vi har haft siden hen, har været et anliggende, der skulle forhandles på plads med kommunerne. Det var også med den fortolkning og med den udtrykkelige forståelse, at regeringspartierne stemte for den pågældende dagsorden i februar.

Jeg har sådan set i det, jeg har sagt om gradvis overflytning af nogle af de midlertidige job til varige job, også givet, skal vi sige, en nuancering af den diskussion, som hr. Frank Aaen rejste om det med mulighederne for at aktivere dagpengene.

Det kan man selvfølgelig ikke gøre gratis og generelt, men det indgår i den samlede opfattelse, vi har af, hvordan økonomien skal udvikle sig, og hvordan beskæftigelsen skal udvikle sig i den offentlige sektor, at vi skal have denne konvertering af midlertidige job til faste job i et betydeligt omfang.

Må jeg så i øvrigt ikke godt sige om det med børnepasning, at jeg sådan set var ked af, at nogle tal fra Kommunernes Landsforening i en enkelt avis blev udlagt så negativt. Man kunne med de samme tal have sagt: Hvor er det dog opløftende, at det, at diskussionen har været rejst ude lokalt – der har også været presset på

fra regeringens side – betyder, at vi nu er uendelig meget nærmere målet, nemlig en børnepasningsgaranti for alle 1-5-årige, end vi nogen sinde tidligere har været. Det kunne man også sige.

Man kunne sige: Det er forbløffende, som det her område er blevet udbygget i de sidste år. Alene fra 1992 til nu er der skabt 30.000 ekstra pladser på børnepasningsområdet. Det samlede offentlige ressourceforbrug på området er øget med 2 mia. kr.

Ventelisterne er, så vidt jeg husker, nedbragt fra nogle og 30.000 i 1992 til noget omkring 12.000 i alt i dag for alle aldersgrupper, og ventelisten for de 1-5-årige er i dag 7.000-8.000 i forhold til et samlet udbygningsniveau, der er planlagt i 1995, på 20.000.

Så ved jeg godt, at der sker nogle andre ændringer, nogle demografiske ændringer, og der er meget, vi ikke kan opgøre helt nøjagtigt. Men faktisk peger de tal, vi har i øjeblikket, i retning af, at vi på landsplan er meget tæt ved at kunne opfylde den børnepasningsgaranti, regeringen har talt for igennem 1995.

Problemet kan vise sig at være, at når vi kommer igennem 1995, så har nogle kommuner overkapacitet, mens andre har en lille underkapacitet. Det kan der vise sig at være, men det, jeg siger her, er i hvert fald en væsentlig mere præcis anvendelse af tallene end den pessimistiske udlægning, jeg har set i dele af pressen. Det er klart, at vi vil diskutere disse ting. Vi vil efterprøve de her tal i de samtaler med Kommunernes Landsforening, som snart går i gang.

Hr. Poul Nødgaard var i sit første og vist også i sit andet indlæg inde på det med, om aftalerne nu var blevet overholdt tidligere, og om man skulle skærpe tonen og tale om sanktioner her og nu. Nu synes jeg, man må sige: 1994 kom vi igennem stort set på målstregen under ét for kommunernes vedkommende. Det så en overgang for 1995 lidt sort ud med hensyn til skatteudskrivningen, der ikke måtte stige. Det lykkedes dog i den supplerende aftale med amtskommunerne at komme rimelig tæt på målet, men jeg erkender, at der i 1995 var en stigning i gennemsnitsniveauet på godt og vel 0,3 pct. i den kommunale skatteudskrivning. Det er beklageligt, og vi skal gøre os meget umage for, uden at jeg skal lægge mig fast på metoderne, at de aftaler, vi laver nu, ikke har den samme opdrift i sig.

Men jeg skulle måske i den forbindelse gøre en bemærkning om det med de mellemkommu-